

прѣдъ на мозъка едно пространство само отъ 6—7 с. м. и тѣ мислятъ, че сѣ носители на велика култура. Питамъ ви; какво може да построишъ на такъво малко пространство, отъ 6 с. м. височина и 12 с. м. широчина? Слѣдователно, всички ние живѣемъ въ закона на илюзиитѣ, мислимъ, че всичко знаемъ. Казвате: „Намъ не ни трѣбва никаква философия“. Не, има една философия, философията на твоето око, на твоята душа, и нея трѣбва всички да знаете. Въ какво се състои разбирането на този законъ? Когато човѣкъ проектира една мисль по божественъ начинъ, тя вече твори у него. Възприеми една божествена мисль, безъ каква да е користолюбива цѣль, изслушай нейнитѣ упѣтвания, и ти ще придобиешъ всичко, което пожелаешъ. Като казвамъ, че ще придобиешъ всичко, което желаешъ, разбирамъ това, което се промѣня, но не се измѣня. Тогава ще живѣешъ въ една непрѣривна връзка на любовта. Като говоря за любовь, не разбирамъ вашата, човѣшката любовь. Вашата любовь е като тази между пѣтлитѣ и кокошкитѣ. Хвърлятъ малко жито или царевица на кокошкитѣ и пѣтлитѣ, тѣ всички се събрать заедно да ядатъ, но остане ли едно двѣ зрънца, веднага пѣтелтъ разгонва кокошкитѣ и изяжда самъ послѣдното зрънце. До послѣдното зрънце бѣше тѣхната любовь. Всички общества, били тѣ религиозни или свѣтски, живѣятъ, кѣткатъ се като кокошки и пѣтли, живѣятъ въ миръ и любовь, но дойде ли послѣдното зрънце, казватъ: „Хайде сега на страна!“ Пѣтелтъ изкукуригва и казва: „Кокошки на страна отъ мене, вие трѣбва да знаете да пѣте като мене“. Що е пѣнето? Да пѣешъ, значи да можешъ да мислишъ. До като вѣрваме въ лъжливитѣ обещания на хората, всѣкога ще бѣде така, всѣкога ще бѣдемъ изпѣждани отъ мѣстото, дѣто сѣ ни повикали по рано. Така се лъжатъ момии и момци. Нѣкои момѣкъ започне да лъже момата, че ще ѝ купи това онова, ще живѣе добръ съ нея и т. н. Момата вѣрва. На друго мѣсто момата лъже момѣка. Въ сѣврѣменното общество ние не говоримъ на истински езикъ. Като се върнемъ у дома, ние казваме: „Човѣкъ не трѣбва да бѣде много откровенъ, да не вѣрва на хората“. — Прѣди всичко ти трѣбва да бѣдешъ човѣкъ, да живѣешъ тѣй, както Богъ те училъ едно врѣме, да не чакашъ никакво благо отъ никого, да уповавашъ на Бога,